

Johann Kleinschmidt

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Johannes Kleinschmid,
I.U.D. & P. Ad Exequias quas ... Viro Henrico von Münster/ Civi Reipub:
Rostochiensis primario moestissima vidua hodie ... paraas cupit, Academiae
cives omnes ac singulos invitat**

Rostochii: Kilius, 1638

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770493157>

Druck Freier Zugang

Kleinschmid, J.,
in
H. v. Münster.
Rostock, 1638.

4.

PROGRAMMA 65

Quo

Rector Universitatis Rostochiensis

JOHANNES KLEIN-
SCHMID, J. U. D. &

AD EXEQUIAS

quas

HONESTISSIMO VINO

HENRICO
von Münster/

Civi Reipub: Rostochiensis pri-
mario mœstissima vidua hodie hora
prima in templo Mariano paratas
cupit.

*Academia cives omnes ac singulos
invitat.*

ROSTOCHII,

Literis NICOLAI KILII, Acad. Typograph.

ANNO M DC XXXVII

#

PROGRAMMA

Quo

Regor Universitatis Rostoc-

ensis

IOHANNES KLEIN

SCHMID, J. D. &

AD EXERCITIUM

publ-

HOVESTISSIMO VIKO

HENRICO

non Rostocensis

Civitate Rostocensis pri-

maro in Rostock hodie horti-

bus in templo Martis pri-

maro

habentibus hodie horti-

bus

Rostock

Ex Typographia Joh. Schmid, J. D.

ANNO MDCCLXXII

N hesterno funere vidi-
mus Democritum risu excipien-
tem res humanas, & earum
vanitatem: nec minori admi-
ratione dignus est alter ille E-
phesus Heraclitus, qui contra-
rium institutum secutus, nun-
quam nisi fleus in publicum pro-
cessisse visus fuit, ut perhibent.
Flendo nimirum sapientiam
suam prodidit, & lachrymis omni oratione efficacius eloquu-
tus est, longè miserrimam esse vitam nostram, & infinitis ca-
lamitacibus septam undiq; ac circumfusam. Hoc ita esse, te-
stis est experientia, qua nos luctu citius lassari posse docet,
quam lugendi materia destitui, testis est Vir Spectabilis & In-
regerrimus Dns. HENRICUS von Münster | cui non so-
lum ultimus ille dies, quo hanc vitam conclusit, sed ferè o-
mnes reliqui antecedentes plus aloës & fellis, quam mellis tu-
lerunt, ita ut merito potuerit quasi propriū sibi & convenien-
tissimum pronunciare, quod Poëta ait in Thyeste. Nulla fors
longa est; dolor ac voluptas, invicem cedunt, brevior vo-
luptas, ima permutat brevis hora summis. Ipsa vite series
pleniorē huic testimonio fidem adstruet. Natus est vero
hac in urbe Anno 1599 Die 13. Martij, nec solus ex latebris
uteri materni prodijt, sed fratrem non toto semiquadrante
hora anteceffit, qui secutus quidem est antecedentem è vesti-
gio, sed vitam piè actam, ultra annum ætatis undecimum non
produxit, nomen ei JOANNES erat. Hi ergo Gemelli,
ut nati erant una, ita etiam renati, & simul Christo, & Chri-

Stiana Ecclesia inferri sunt. Pater ei fuit HENRICUS von
Münster / Vir & civis hujus urbis primarius, templi Ma-
ni praefectus, nemini hac in urbe non cognitus, nec ita pridem,
Anno videlicet 1636. die 12 Februarij pie defunctus. Ma-
ter MARGARETA SUCHTINGES, Matriona pia, &
proba, qua ex hac vita discessit 5. Novemb. Anno 1633. ita ut
maritus, uxorem praecedentem, & hanc matrem patremq; fi-
lius HENRICUS fuerit secutus, intra unum quinquennium.
Avus paternus, isidem filio & nepote cognominis HEINRICH
von Münster fuit. Avus maternus JOHAN SUCHTING,
Avia paterna, ANNA Wedenhoffes / ex vetusta familia
Wedenhofforum: Avia deniq; materna ELISABETHA
SVERIN. Esi vero solliciti parentes de recta filij sui edu-
catione, & institutione, nihil in se desiderari siverunt, quod
ad hanc rem faceret, ut inter eruditos olim habere locum, ac
nomen tueri posset, imitatus fratrem DN. BERNHARDUM
J. U. D. tamen occulto quodam natura ductu ad oeconomicum
vita genus pervenit, & praecedentibus annis matrimonium
contraxit cum Lectissima Virgine ELISABETHA SNO-
KELS, DN. JOACHIMI civis Rostochiensis filia. Idq;
Anno 1620. circa S. Michaelis, cum qua placide ac bene vixit.
& septem ex ea liberos suscepit. Ex quibus, quod primo na-
tum est, in ipso ortu extinctum, lucem hanc non vidit, reliqui
sex ordine secuti, HEINRICH, MARGARETA, AN-
NA & JOCHIM, qui accepto baptismo parum vitales, par-
tim solo triduo, partim ultra octiduum non vixerunt. Deniq;
HENRICUM alterum à DEO impetravit, qui ad annos qua-
tuor pervenit quidem, sed superare non potuit, siquidem una
cum matre, & alio, septimo videlicet partu, extinctus est,
ita ut tres isti uno funere ad sepulturam elati fuerint. Ita
igitur dirempio hoc conjugio Heraclitum accersere cum suis
lachrymis minimè opus fuit: Satis superq; lachrymarum ex-
citabas,

citabat, materia tam fecunda, quas tamen anni ac temporis
absterfit benignitas, cum DEO dissonante ad secundum con-
jugium progressus est, cum honestissima, lectissimaq; virgine
CHRISTINA HALTERMANS, viri primarij ac mer-
catoris principis DN. ADAMI HALTERMANS civis
Gustroviensis filia, quod conjugium felix quidem, & jucun-
dum, primo visum fuit, sed ultra quadragesimam septima-
nam non duravit. Esi enim primo aspectu, negotium pub-
licè procedere visum fuit, tamen cum propinqua partitudo
appeteret, alia omnia apparere ceperunt, ita ut post graves
utrinq; exantlatos labores, ipsa mater cum fetu edito extin-
cta sit, & quem utero gestaverat, cum eo in eadem sandapila
ad sepulchram elata sit. Quantum doloris alterum quoq; istud
vulnus jam semel sauciato cordi attulerit, sensu, aut sermone
fortè nemo assequi potest, nisi qui periculum fecerit: noster iste
ita adfectus fuit, ut nullo questu, aut ploratu aut lachrymis do-
lorem suum testari satis quiverit: Cum insuper animum obfir-
marat de conjugio non repetendo, sed inviduitate perpetua
constantè perseverando: tamen elapso biennio, Deus, & pro-
pinqui, tanquam Dei providentis interpretes, ac pararij, istam
animi obfirmati constantiam fregerunt, ut nuptias etiam ter-
tias non abhorreret, quas cum primaria virgine ELISABE-
THA, Amplissimi & Prudentissimi Viri DN. MARCILI
SCOVII Senatoris, etiam nunc supersitis, & REGINE
CRAUTHOFIÆ, filia Anno 1637. circa primi Adventus
diem solenniter celebravit: sed hæc quoq; nuptiæ non ultra
quinq; anni quadrantes constituerunt, qui summa quidem con-
cordia, tranquillitate & conjunctione, inter ipsos conjuges
transacti: magno quoq; soceri, socrusq; prolabio & spe con-
cepta, fore, ut hic tam exoptatus gener ipsis iam ætate penè
confectis, proscipione sen. etuis, & columna generis don usq;
esset: Verum ut apparet, longè aliter ista vota evenerunt,
quam

quam spes humane promittebant, cum vir optimus morbo subito corripere, & morte obiret repentina. Etenim ante paucos dies, in itinere ad templum, adeo sentire cepit invadentis morbi violentiam, ut amisso, quod instituerat, itinere, in amici cujusdam proximi ades divertere cogere, ex quibus ad Dn. Soceri ades, non suis viribus tra ductus fuit. Ibi vero, licet nihil non tentatum, & à peritis medicis consultum sit, tamen morbi vehementia, operam, diligentiam medicorum superavit, ut cum ipse animadverteret finem sibi instare vivendi, ad Deam conversus summa animi devotione, & fide in Christum, cujus corpus, & sanguinem, ante tres septimanas, Dominica Esto mihi, in usu Cœne Dominica acceperat, non sine admiratione adstantium die 21. Februarij inter 10. & 11. vespertinam, pie placidèq; animam servatori Christo, à quo ante annos undequadrageinta eam acceperat, reddiderit, inq; manuum Dei Spiritum suum commendavit. Habemus vitam viri nondum quadragenarij, tantum vero erummarum, in conjugio præsertim experti, quantum ad Heracliti alicujus fletum sufficeret. Quid enim, annon triste, & lachrymis dignum est, liberos gignere, & ad sepulturam efferre? idq; ipsos septem: Annon triste, & luctu dignum est, matrem ipsam, cum duobus liberis extinctam, uno die condere? Annon mærore, & plandū dignum est, alteram etiam uxorem carissimam, in primo partu, cum ipso fœtu amittere, efferre, sepelire? quid magis potuisset virum εὐσπορον, à repetendo conjugio, & suscipiendis liberis deterrere, quam tot cumalata carissimorum capicum funera? Poeta Nioben fabulantur, cum liberos utriusq; sexus extinctos videret, præ nimio mærore in saxum lacrymans conversam, vim doloris in materno animo voluerunt indicare: quid nostrum hunc defunctum sensisse putamus, cum hanc flendi, & lugendi materiam sibi toties objici videret? Passus tamen est sibi tertium quoq; matrimonium persuaderi:
ea credo

ea credo lege, atq; omine, ut si quid in eo triste fataliter por-
tenderetur, id suo potius, quam cujuslibet alterius, capiti eve-
niret. Audivit hoc votum, si votum fuit, Deus, & virum
tat funeribus obrutum, in hujus mundi valetudinario, an spo-
liario & sepulchro diutius lugere, & lachrymari noluit, ad
locum traduxit, ubi lacrumæ abstergentur, gaudiorum spiri-
tualium, & celestium abunde est, nihil vero, quod immorta-
lem, & æternam beatitudinem tollat, vel imminuat. Iis vero,
qui superstites ab eo relicti, vidua Juveni, hoc acerbissimo ca-
su afflictissima, & socero socruig, non minus mœrentibus, quam
si filium ex se natum amississent, (eo loco generum amabant)
quid aliud precabimur, quam ut pater omnis consolationis, eos
Spiritu S. alloqui, erigere, & consolari velit, ut sibi ipsis in ani-
mum revocent, non hac sine Numine Dei evenisse, qui cum Pa-
ter ad afflictorum dici velit, gaudeatq; nihil in liberos suos, du-
rius consulere & statuere poterit, licet faciat interdum, quod
parentes etiam terreni solent, ut non tantum non delicate tra-
ctet liberos sibi caros, & commendatos, sed etiam clementi
quadam virgula castiget, vel umbra quoq; virge regat, atq;
in viam revocet, (equidem dubium non est, quin speraverint
hunc sibi generum divinitus datum, cujus virtute & presen-
tia, omnem possent senectutis abstergere molestiam: sed va-
leat, tanquam melius quiddam, quod Deus voluit, ut cumq;
molestum, durum, asperum: Quidam, quibus ratio rectius con-
stare, quam cuilibet plebeio, videtur, malunt in fortuna castris
versari, quam deliciis, quod in illis robur, & vires colligantur,
in his, animi enerventur, molliantur. Patrem esse Deum
dicimus, paternum ergo animum gerat necesse est: certè vide-
mus aliter à patre tractari liberos, aliter à matre; ille matu-
rè ad obeunda studia liberos excitari jubet, feriatis quoq; die-
bus non patitur esse otiosos, & sudorem illis, ac lachrymas
interdum excutit. At mater vult in sinu fovere, in um-
bra

bra continet, indulget, nunquam flere sinit, vel trisleri, vel laborare. Hunc ergo Dei patrium animum agnoscamus, a quo animo excipiamus, ut beneficium exosculemur, & pro divini amoris indicio interpretemur: Qui nunquam non cum spe melioris, ut nos quidem arbitramur, fortuna conjunctus est; Spe- rat infestis, metuit secundis Alteram sortem, bene preparatum pectus, informes hyemes reducit Jupiter, idem Submover, non si male nunt & olim, sic erit. Ut igitur, presentem fortune adversa vultum, patientia Christiana mitigar, ita futuram secundioris benevolentiam, tanto citius provocat. Et prioris austeritatis oblivionem inducit. Quod ut maestissima vidua, socris, affenibus, hoc casu turbatis, ex animo precamur, ita nostro quoque officio Christiana humanitatem, ac civilitatis deesse ydem, neque possumus, neque debemus. Postulant a nobis, ut frequenter nostra presentia sumus prosequamur: Merito hoc postulanti, non suo tantum nomine, sed majorum quoque suorum, quorum apud nos memoria durare debet, cum darent merita. Faciamus ergo Cives Academici libenter, & frequenter, quod sine insigni ingratitude nota, omittere, aut negligere non possumus, & ad horam primam in ade S. Maria conveniamus, mortalitatem nostram memorantes, & salutem Reip. & in ea singulorum nostram Deo precibus, votis, commendamus. P. P. sub Sigillo Rectoratus, die penultimo
Februarii, Anno 1638.

ea credo lege, atq; omine, ut si quida
 tenderetur, id suo potius, quam cujus
 niret. Audivis hoc votum, si votu
 tot funeribus obrutum, in hujus munda
 liario & sepulchro diutius lugere, &
 locum traduxit, ubi lacruma absterge
 rualium, & caelestium abunde est, ni
 tem, & aeternam beatitudinem tollat, &
 qui superstites ab eo relictis, viduae Juve
 su afflictissima, & socero socruiq; non mi
 si filium ex se natum amississent, (eo loc
 quid aliud precabimur, quam ut pater
 Spiritu S. alloqui, erigere, & consolari
 mum revocent, non haec sine Numine De
 ter ad afflictorum dici velit, gaudeatq; v
 rius consulere & statuere poterit, licet
 parentes etiam terreni solent, ut non ta
 etet liberos sibi caros, & commendato
 quadam virgula castiget, vel umbra
 in viam revocet, (equidem dubium no
 hunc sibi generum divinitus datum, ca
 tia, omnem possent senectutis absterge
 leat, tanquam melius quiddam, quod
 molestum, durum, asperum: Quidam, q
 stare, quam cuilibet plebeio, videtur, ma
 versari, quam delicis, quod in illis robur
 in his, animi enerventur, molliantur.
 dicimus, paternum ergo animum gerat
 mus aliter à patre tractari liberos, alite
 rè ad obeunda studia liberos excitari ju
 bus non patitur esse otiosos, & sudore
 interdum excutit. At mater vult in

aliter por
 capiti ere
 & curum
 io, an spa
 voluit, ad
 rum spiri
 immorta
 tis vera,
 nissimo ca
 bus, quam
 nabant,
 tionis, eos
 sis in ani
 cum Pa
 suos, du
 m, quod
 carè tra
 clementi
 gat, atq;
 raverint
 r presen
 sed ut
 utcumq;
 tius con
 na castris
 iganur,
 se Deum
 rre vide
 lle matu
 noq; die
 chrymas
 in um
 bra

